

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sectio I. Pelagiana possilitas præceptorum Dei ab Augustino
subnervatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

C A P U T . I I .

*De Repudiata per S. Augustinum
Janseniana præceptorum aliquo-
rum impossibilitate.*

QUAM cassò marte pro asserenda iustorum in præceptis quibusdam servandis imponentia & impossibilitate depugnaverit Cornelius Jansenius prælertim ex adscitis ex S. Augustino suppetiis, satiatissimè reor esse demonstratum. Nunc verò, si cui hæc non sufficiant, Augustinum ipsum sicut contra Pelagij, & Cælestij superbam inflatamque naturalem possibilitatem, ita contra nimis depresso Cornelij Jansenij, præsertim in justis volentibus & conantibus præceptorum quorumdam potestatem, seu potius assertam impotentiam seu impossibilitatem præliantem vincentemque contueamur.

S E C T I O P R I M A .

*Pelagiana possilitas præceptorum Dei
ab Augustino subnervatur.*

Nos, ait Pelagius, sic tria ista distinguimus, Pelag. l. 3. & certum velut in ordinem digesta parti- de lib. arb. mur: primò loco POSSE statuimus, secundo VELLE, tertio ESSE. Primum illud, id est POSSE ad Deum propriè pertinet qui illud naturæ suæ contulit: duo vero reliqua, hoc est velle, & esse, ad hominem referenda sunt, quia de arbitrij fonte descendunt. S. Aug. l. 1. S. Augustinus exponit: Possibilitatem scilicet de Gr. Chr. quā potest homo esse justus: Voluntatem quā vult sap. 3.

104 LIBER PRIMUS

Pelag. l. i.
esse justus: actionem quā justus est. Horum trium, primum, id est possibilitatem datam confitetur à creatore naturae: nec esse in nostrā potestate, sed eam nos habere, etiam si nolimus. De hac possibilitate rursum! Pelagius dixit: Habemus possibilitatem utriusque partis à Deo insitam, velut quamdam ut ita dicam radicem fructiferam atque fœcundam, quæ ex voluntate hominis diversa gignat & pariat, & quæ possit ad proprij cultoris arbitrium vel nitere flore virtutum, vel sentibus horrere vitiorum.

*S. Aug. de
Gr. Ch. c. 18.*

Non intuens quid loquatur unati eandemque radicem constituit bonorum & malorum, contra Euangelicam veritatem Doctrinam Apostolicam, inquit Augustinus: Nam & Dominus nec arborem bonam dicit posse facere fructus malos, nec malam bonos. Et Apostolus Paulus dicit radicem malorum omnium esse cupiditatem. Admonet, utique intelligi radicem bonorum omnium esse charitatem unde si quæ arbores bona & mala duo sunt homines bonus & malus, quid est bonus homo, nisi voluntatis bona, hoc est arbor radicis bona? & quid est homo malus nisi voluntatis mala, hoc est arbor radicis mala? Fructus autem harum radicum atque arborum facta sunt, dicta sunt, cogitata sunt, quæ bona de bona voluntate procedunt, & mala de mala.

cap. 20.
Illa ergo possilitas non est, ut iste opinatur, una eademque radix est bonorum & malorum. Aliud enim est Charitas radix bonorum, aliud cupiditas radix malorum, tantumque inter se differunt, quantum Virtus & vitium.

Charitas autem quæ virtus est; ex Deo nobis est, non ex nobis, Scripturâ teste, quæ dicit: Charitas ex Deo est.

cap. 21.
Quare ad huc usque contendit, quod ex illis tribus tantummodo possilitatem habeamus ex Deo, bonam vero voluntatem, bonamque actionem habeamus

DE PROPOSITIONE I. 105

beamus ex nobis. Quasi vero aliud sit bona voluntas, quam Charitas, quam Scriptura nobis esse clamat ex Deo, & à Patre datam, ut Filiū ejus simus. Contra eundem agit alibi: Tamquam hoc sit infinitum quod ipse Deus posuit in natura: cætera vero duo quæ nostra esse voluit, ita sint firma & fortia, & sibi sufficientia, ut nullo indigeant ejus auxilio: & ideo non adjuvet ut velimus, non adjuvet ut agamus, sed tantummodo adjuvet ut vele & agere valeamus. Contra autem Apostolus; Cum timore, inquit, & tremore vestram ipsorum operamini salutem.

Dé hanc non peccandi possibilitate Pelagius dixerat quod inseparabiliter naturæ insita sit, cui responderet Augustinus: *Ubi est inseparabilis L. denat. &
possibilitas, & accidere non potest voluntatis insi- Grat c. 51.*

mitas vel potius voluntatis adjacentia, & perfectionis indigentia....

Si de ista hominis natura loqueretur, quæ primo inculcata & salva condita est, utcumque acceptaretur hoc dictum, quod ideo gratiæ Dei tribuenda esset non peccandi possilitas, quam Deus ejus naturæ indidit (quamquam inseparabilem habere possilitatem, id est, ut ita dicam inamissibilem non debuit illa natura quæ vitiari potuit) Posset & medicum querere qui cæci oculos sanaret, & videndi possilitatem restitueret quæ fuerat amissa per cæcitatem: *Quoniam cæcus puto* quod velit videre, sed non potest: *inest voluntas,* sed amissa est possilitas. Et rursus: *Velimus* nolimus, habere nos asserit non peccandi possilitatem, *c. 49.*

quam naturæ insitam dicit. Sed de homine sanis pedibus tolerabiliter dici potest velit, nolit, habet ambulandi possilitatem: *Confractis* verò, et si velit, non habet. Viciata est natura, de qua loquitur, quid superbit terra & cinis? Viciata est, Medicum implorat: *Salvum me fac Domine.* Clamat:

G 5

106 LIBER PRIMUS

mat: *Sana animam meam. Clamat: Quid intercludit
has voces, ut defendendo quasi presentem possibili-
tatem futuram impedit sanitatem.*

cap. 53.

Fideles orantes dicunt: *Ne nos inferas in tenta-
tionem, sed libera nos à malo. Si adest possibilis-
tas, ut quid orant? aut à quo malo liberari orant, nisi
maxime de corpore mortis hujus?* Unde non liberat
nisi *Gratia Dei per Jesum Christum Dominum no-
strum.* Non utique de substantia corporis quæ
bona est, sed de vitiis carnalibus, unde libera-
tur homo nisi *Gratiæ Salvatoris*, nec quandò
per mortem corpus discedit à corpore:
*Orare finatur, ut sanetur. Quid tantum de naturæ
possibilitate presumitur?* Vulnerata, fauciata, vex-
ata, perditæ est, verâ confessione, non falsâ defen-
sione opus habet. *Gratia ergo Dei non quæ insti-
natur, sed quæ restituatur, queratur;* quæ ab isto
sola clamatur non esse necessaria, cum tacetur.

cap. 55.

*Sinatur orare, sinatur adjutorium medici Poten-
tissimi flagitare.* Quid contradicitur? quid ob-
strepitur? quid miser misericordiam Christi pe-
tere prohibetur, & hoc à Christianis? Nam et
illi cum Christo ambulabant, qui cæcum lumen cla-
mando petere prohibebant. Sed etiam inter tumul-
tum contradictorium audit ille clamantem.

SECTIO II.

*Pelagiana diluuntur Argumenta pro
naturali possibilitate.*

Argum. I.

MAndata Dei gravia non sunt, inquit
Cælestius.

L. 6. de perf.
Institiac. 10.

Respondet Augustinus: quis nesciat cum
præceptum sit generale *Charitas*, quia *finis præ-
cepti est Charitas*, & plenitudo legis *est Charitas*,
non esse grave quod diligendo fit, non timendo?
Labo-